บทนำ

ชายอวบขาวผู้ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์แคชเชียร์นั้นมีเค้าโครงร่างใหญ่ ค่าที่สวมเสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้น จึงเห็นลายสักพาดไปตามท่อนแขน ท่อนขาชัดเจน แต่แทนที่จะน่าเกรงขาม กลับดูไม่เข้ากันกับเสียงหัวเราะระริกระรี้ซึ่งกรอกใส่โทรศัพท์...

"—ดีม้ากกก!"

ต่อเมื่อปลายทางท่าจะงง เจ้าตัวจึงกระแอมใหม่เป็นเสียงใหญ่เข้ม

"เออ ดีแล้ว! เรื่องเงินก็ตามที่ตกลงกันไว้นะ"

ไม่รอให้อีกฝ่ายโยกโย้ คนพูดกดตัดสาย วาดยิ้มกระหยิ่มปากบิด ตาพราวเหมือนนางร้ายในละครที่กำลังมองกล้องสอง

ความยินดีทำให้เจ้าตัวก้าวพลางโดดพลางจากบริเวณหน้าร้านเข้าไปยังด้านในเพื่อกดสวิตช์ปิดไฟ รอยยิ้มเผลอชะงักหุบเมื่อพบว่าอาคารทั้งหลังพลันมืดสนิท ทั้งที่ควรจะมีลำสว่างลอดออกมาจากขอบช่องประตู อันเป็นส่วนเชื่อมไปยังที่พัก

หลังร้าน และเขาได้เปิดไฟในส่วนนั้นเตรียมไว้แล้วเหมือนทุกคืน

แตะสวิตช์อีกที มีแต่เสียงอืดๆ ดังขึ้นตรงสตาร์ตเตอร์ที่หลอดไฟเหนือศีรษะเท่านั้น แสงขาววาบขึ้นแค่บริเวณนี้อืดใจเดียวแล้วก็ดับ เงาดำตะคุ่มปรากฏตรงมุมหนึ่งของร้าน ดึงสายตาชายหนุ่มไป

ขนลุกวูบเมื่อพบว่ามันคือเงารูปคน!

มือใหญ่ข้างที่ถือโทรศัพท์มือถืออยู่แต่ต้นยกขึ้นเอานิ้วแตะปาก ใบหน้าเริ่มเหย แล้วหัวใจก็เริ่มเต้นผิดจังหวะ

เขาไม่ใช่คนกลัวสิ่งลี้ลับ เพราะแต่ไหนมารู้สึกว่ามนุษย์นั้นน่ากลัวกว่าอะไรทั้งสิ้น ทว่าระยะนี้เศรษฐกิจยิ่งแย่ลงเหมือนเทน้ำทิ้ง บางทีอาจมีคนร้ายแอบเข้ามาซุ่มรอในร้าน *เพื่อที่จะ—*

ความคิดสะดุดเพราะแสงไฟวาบขึ้นอีกครั้ง คราวนี้พบว่าเงาร่างดังกล่าวคือสแตนดีรูปพรีเซนเตอร์สินค้าชิ้นหนึ่ง เด็กสาวรายนั้นแต่งชุดปอมปอมเชียร์น่ารัก รอยยิ้มก็น่ารัก เพียงแต่บัดนี้สายตาและรอยยิ้มที่จ้องตรงมาดูหลอนๆ ชอบกล

ชายหนุ่มถอนหายใจ ส่งวงค้อนให้เจ้าหล่อน พร้อมๆ กับที่ไฟดับลงอีกที

ไม่รู้สายตาเริ่มเออร์เรอร์กับความมืด ความสว่างหรือไร เงาตะคุ่มที่เห็นอยู่แต่แรกจึงหายไปในฉากหลัง เหมือนกับมีแต่ความมืดเปล่าๆ ไม่มีอะไรตั้งอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มเริ่มรำคาญจึงกดปิดไฟ สบถในใจว่าสงสัยไฟตก เพราะเพิ่งจะเปลี่ยนหลอดแล้วต่อให้หลอดไฟเสีย ก็ไม่น่ามาเสียพร้อมกันทั้งร้าน

ร้านของเขาค่อนข้างกว้าง มีผนังฝั่งที่ติดกับบาทวิถีเป็น

กระจกทั้งหมด เวลากลางวันแสงภายนอกช่วยให้ร้านไม่มืดอยู่แล้ว ถึงกระนั้นเขาก็ยังตัดใจลงทุนใช้หลอดฟลูออเรสเซนต์อย่างยาวติดตั้งเรียงขนานไปตลอดเพดาน เพื่อให้ร้านดูน่าเข้า ข้าวของดูเอี่ยมอ่องน่าซื้อ

ทำไงได้ เพราะยายนิอรแท้ๆ เอ็มมาร์ตถึงมาตั้งดักลูกค้าอยู่ข้างร้านเราอย่างนี้ แถมทำให้มีอีกร้านตัวร้ายอย่างไอ้โชห่วย!

อาศัยเปิดไฟฉายในโทรศัพท์มือถือแทน ก้าวจากจุดที่ยืนอยู่ไปยังประตูหลังร้าน ระยะทางไม่ไกล กับทั้งเส้นทางในร้านก็คุ้นชินแทบปิดตาเดินได้ น่าแปลกที่เหมือนมันถูกยืดขยายยาวออกไป กับทั้ง...

อาการเสียวสันหลังวาบๆ

ชายหนุ่มหันกลับ *รู้สึกเหมือนถูกใครจับตา!*

แต่ไม่มี ในความมืดข้างหลังมีแต่ทางว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่เงาตะคุ่มรูปคน

“บ้า...บอ!”

การส่งเสียงออกมาช่วยประโลมใจได้นิดหนึ่ง เจ้าของเสียงหมุนกลับเพื่อก้าวต่อ การออกก้าวเหมือนปลายเท้าจะเริ่มสั่น และหยุดแข็งติดพื้นเสียเฉยๆ

“อะไรเนี่ย! อะไรเนี่ย!”

เจ้าตัวยังบ่นเสียงดัง พยายามใช้มือข้างที่ว่างอุ้มน่องตัวเองขยับต่อทีละก้าว

ยิ่งก้าว ขาก็ยิ่งสั่นเทาขึ้นทุกที

อีหอย ใช้แสงมือถือส่องอย่างนี้ ถ้าเป็นหนังผี กูเจอชัวร์!

คนคิดทำหน้าเหยพลางขบริมฝีปากล่าง พยายามปลอบขวัญตัวเองว่า *บ้า! มันจะไปมีผีได้ไง เรายืนขายของอยู่ทั้งวัน แล้วตึกนี่มันก็ไม่เคยมีใครตายด้วย มีแต่พ่อ แล้วพ่อจะมาหลอกหนูทำไม้!*

ความคิดนั้นไม่ทำให้ตัวเองโล่งใจ ในเมื่อทรงจำช่วงไม่ไกลเริ่มไหลย้อนมา

ระยะหลังนี้ ชายหนุ่มรู้สึกว่ารอบตัวมีอะไรแปลกๆ บางครั้งเหมือนมีเงาคนวิ่งผ่าน ข้าวของที่วางทางซ้าย จู่ๆ กลับย้ายไปทางขวา ถึงมันจะไม่ไกลจากจุดเดิมก็เถอะ แล้วบางทีก็มีเสียงกุกกักพิกล ทั้งที่ในบ้านนี้ไม่มีใครนอกจากเขาเอง

กลืนน้ำลาย พยายามลบความคิดเหล่านั้นทิ้งไป ในที่สุดก็ก้าวไปถึงประตูเป้าหมายได้โดยไม่มีน้ำตาไหลออกมา รอยยิ้มระบายขึ้นบนใบหน้า

ค่อยๆ บิดลูกบิด ผลักบานประตู

ทันทีที่มันวาดกว้าง แสงจากโทรศัพท์สาดสู่ข้างใน ชายหนุ่มก็แทบร้อง “ฮื่อ!” ออกมาแบบคนจะร้องไห้

เบื้องหน้า สแตนดีตัวเมื่อกี้ยืนต้อนรับเขาอยู่พร้อมรอยยิ้มหวาน!

“อีบ๊า!” ชายหนุ่มกระทืบเท้าอยู่กับที่ บิดกายไปมาเหมือนปวดห้องน้ำ หน้าเบ้ไม่มีน้ำตา ชี้นิ้วใส่สแตนดีข้างหน้า “แกจะหลอกฉันเหรอ แกมีอยู่ตัวเดี๊ยว เมื่อกี้อยู่ตรงนั้น แล้วจู่ๆ มาโผล่ตรงนี้ได้ยังไง!”

สแตนดียังยิ้มไม่ขยับ

“นี่บ้านฉันนะ ไม่รักฉันก็ออกจากบ้านฉันไปเลย!”

เงียบ

เจ้าของบ้านเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไหวไหลไปมาอย่างคนกำลังจะทนไม่ไหว “อีหน้าด้าน นี่บ้านตูชัดๆ!” ขณะเดียวกันก็ดึงมือกลับมาเขี่ยหน้าจอโทรศัพท์มือถือหาแอปพลิเคชันใหม่ ครั้นเจอดังใจแล้วจึงเงยขึ้น

พื้นที่ข้างหน้ากลับว่างเปล่า

“กูว่าแล้ว! กูเคยดูในหนังมาแล้ว!”

ค่อยๆ กวาดสายตาไปรอบๆ

ซ้ายไม่มี ขวาไม่มี พอดูซ้ายอีกทีก็...ไม่มี!

“คอยดูนะ ขวาคราวนี้มึงโผล่แน่ๆ!”

ผ่าง!

เป็นดังคาด ถึงกระนั้นคนคาดก็ยังไม่วายสะดุ้งโหยงเมื่อพบว่าสแตนดีสาวน้อยตัวเมื่อครู่กลับยิ้มให้อยู่ข้างๆ

ชายหนุ่มยังหน้าเบี้ยว กระบิดกระบวน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจคว้าคอสแตนดีมาคล้องใต้รักแร้ ชูโทรศัพท์ขึ้นด้วยกล้องหน้า จากนั้นกดลั่นชัตเตอร์จนแฟลชสว่างวาบ

1
พันธมิตร

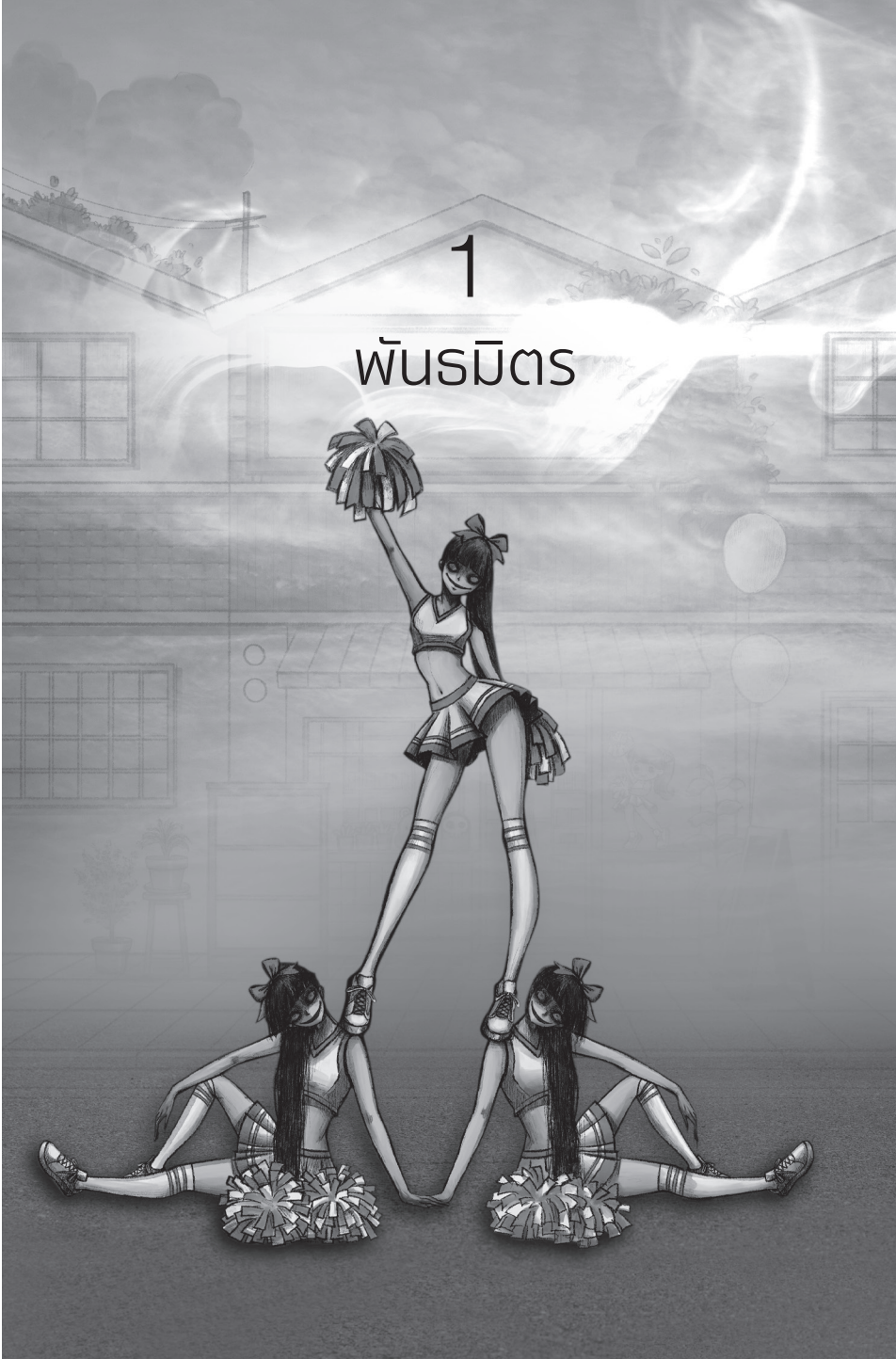

รอบๆ ‘ร้านโชเฮง’ วันนี้แน่นไปด้วยผู้คน ส่วนใหญ่ เป็นสาวๆ และหนุ่มหวาน แต่ละคนยืนยกมือขึ้นกุมกันที่อกบ้าง ใต้คางบ้าง ทุกใบหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ บางรายเขินจนต้องคอยเกาแขนเพื่อนข้างๆ พลางหัวเราะคิก นั่นทำให้หญิงร่างท้วมวัยสามสิบกว่าผู้คล้องป้ายพนักงาน ‘เอ็มมาร์ต’ ไว้ที่คอ มีชื่อกำกับว่าลดายุ หันมาพยักยิ้มให้สองสาววัยน้อยกว่ากันราวๆ สิบปีที่ยืนอยู่ข้างๆ ทั้งสองมีป้ายคล้องคอแบบเดียวกัน

ณิชาบูลยิ้มเย็นพลางประคองกล้องโทรศัพท์มือถือที่กำลังถ่ายทอดสด ขณะที่เพื่อนสาวผู้มีนามว่าข้าวตอกเอียงกายมาเขย่งกระซิบ “สองคนนี้แม่งเคมีดีจริงๆ ว่ะ”

รายแรกต้องเตือนด้วยการแตะนิ้วจุปาก ชี้ไปที่กล้อง ข้าวตอกจึงคิ้วเลิก เบิกตาตกใจ รีบงับปากแล้วชี้นิ้วไปทางอื่นเป็นสัญญาณว่าตัวเองจะขยับไปกดชัตเตอร์ภาพนิ่งที่มุมอื่นบ้าง

สองคนที่ข้าวตอกว่านั้นนั่งเก้าอี้สตูลอยู่กลางวงล้อม ถือไมค์ไร้สายไว้ในมือ รายที่สวมชุดนักศึกษาเป็นหนุ่มรูปร่างสูง

ทว่าค่อนข้างแบบบาง ผิวละเอียดเป็นสีชมพู เครื่องหน้ากระจุ๋ม-กระจิ๋มเหมาะเจาะไปทุกส่วน โดยเฉพาะดวงตากลมใสมีขนตางอนยาวอันทำให้ทุกส่วนยิ่งดูหวานเจี๊ยบ ริมฝีปากแต้มลิปมันเป็นสีชมพูดูสุขภาพดี พูดว่า “เอาละฮะ เราก็รู้ที่มาของร้านโชเฮงกันไปแล้วเนอะ ทีนี้มาที่เรื่องน่าสนใจกว่านั้น คือในรัศมีรอบๆ มหาวิทยาลัยพิพัฒน์บัณฑิตของเราเนี่ย ก็มีร้านค้าปลีกหลายร้านแต่แทนที่จะเป็นคู่แข่งกัน พี่โช--”

คำถามสะดุดเพราะเสียงเจี๊ยวจ๊าวดังจากกลุ่มคนดูว่า “ป๊ะป๋า!” เจ้าของคำถามจึงหัวเราะขำนิดๆ พอให้แก้มเป็นสีชมพูแล้วเปลี่ยนคำใหม่

“ป๊ะป๋าทำยังไงฮะ แต่ละร้านถึงกลายมาเป็นเกี่ยวก้อยกันได้”

ทั้งคำว่า ‘ป๊ะป๋า’ และ ‘เกี่ยวก้อย’ นั้นเรียกเสียงกรี๊ดขึ้นจากเหล่าผู้ฟัง เพราะอันที่จริง คนพูดเองก็เป็นทายาทของหนึ่งในร้านดังกล่าว หน้าจอโทรศัพท์ที่ณิชาบูลใช้ไลฟ์เฟซบุ๊กผ่านทางแฟนเพจของเอ็มมาร์ตไทยแลนด์เองก็มีรูปหัวใจพุ่งขึ้นไม่ขาดสาย

ทั้งเสียงกรี๊ดและรูปหัวใจนั้นยิ่งกระฉูดกว่าเดิม เมื่อชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่า ‘พี่โช’ หน้าแดงแจ๋ แถมยกมือข้างหนึ่งขึ้นเก้กังเพื่อแตะแขนคนถาม ราวกับถูกใครบางคนกำกับการอยู่

“ขอบคุณครับ น้องอิส”

คนพูดต้องหยุดขำนิดๆ เพราะเสียงกรี๊ดยิ่งท่วมท้น

โชฎึกไม่ถึงกับรูปงามอย่างเด็กหนุ่มชื่ออิสรภาพผู้นั่งอยู่

ข้างๆ เขามีรูปหน้าค่อนข้างกลม หน้าผากกว้าง จมูกไม่ถึงกับโด่งมาก และเวลาฉีกยิ้มก็เปิดเผยไปถึงแผงเหงือก สวมแว่นกลมกรอบหนา กระนั้น ด้วยบุคลิกและรูปร่างกำยำอันพอให้เห็นข้างใต้เชิ้ตขาว ซึ่งสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาล ปักตัวการ์ตูนรูปร่างคล้ายๆ ตัวเขาเอง โชฎึกดูจะมีแรงดึงดูดทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างน่าพิศวง

“เล่าต่อจากคำถามเมื่อกี้เลยละกันเนอะ” เสียงของเขาค่อนข้างทุ้มมีเสน่ห์ แม้ปลายประโยคมักเผลอติดเหน่อตามสำเนียงบ้านเกิด แต่ก็กลายเป็นเอกลักษณ์ที่ชวนให้รู้สึกว่าผู้พูดเป็นคนซื่อใสไว้ใจได้ “พอพี่เห็นว่าโชเฮงเริ่มไปได้ดี เราก็มีผู้เล่นหน้าใหม่เข้ามาในพื้นที่นี้ เอ็มมาร์ตนั่นเอง!”

คนพูดชี้นิ้วไปทางณิชาบูลและลดายุอย่างไม่มีมาด รายหลังยิ้มพยักให้อย่างเขินๆ

“ทุกคนก็รู้เนอะ เอ็มมาร์ตเป็นเชนร้านสะดวกซื้อรายใหญ่ที่ร้านค้าปลีกเล็กๆ อย่างโชเฮงแทบจะไม่มีอะไรเทียบได้เลย ผมก็เลยลองค้นดูว่า ในชุมชนที่ร้านท้องถิ่นกับร้านสะดวกซื้ออยู่ร่วมกันได้เนี่ย เขาทำยังไง ปรากฏว่ามันก็เป็นไปได้ เพียงแต่เราอาจจะต้องอาศัยผู้ประกอบการในชุมชนมา ‘เกี่ยวก้อย’ กันน่ะครับ”

ในฐานะที่ตัวเองก็เป็นน้องสาวของเจ้าของ ‘ร้านมีชัย’ ซึ่งตั้งอยู่ในชุมชนนี้เช่นกัน ตั้งอยู่คู่กับเอ็มมาร์ตเลยด้วยซ้ำ ณิชาบูลผลักดันให้ณฤชัย ผู้เป็นพี่ชายเข้าร่วมกับโชเฮงและร้านอื่นๆ เธอมีโอกาสร่วมประชุมกับพวกเขาหลายหน รู้ว่าพันธมิตรกลุ่มนี้

ต้องดิ้นรนหลายอย่าง อาศัยพลังแห่งความหลากหลาย ทั้งพื้นที่ ทั้งสินค้า ทั้งรูปแบบวิธีบริการ เพื่อใช้เป็นจุดแข็งต่อสู้กับคู่แข่งที่แทบจะหาจุดอ่อนไม่ได้เลยอย่างเอ็มมาร์ต

“เรามีแฟนเพจกลางที่คอยให้ข้อมูลกับลูกค้าในชุมชนครับว่ากำลังมีกิจกรรมอะไรบ้าง แล้วทุกร้านที่เป็นพันธมิตรก็จะใช้ฐานข้อมูลลูกค้าสมาชิกร่วมกัน ลูกค้าจะได้บัตรแบบนี้” คนพูดโชว์กระดาษแข็งแผ่นเล็กๆ บนนั้นมีช่องตารางเต็มแผ่น “ปกติถ้าซื้อครบสองร้อยบาทก็จะได้รอยปั๊ม ครบกี่ปั๊มก็จะมีสิทธิ์ใช้ส่วนลดหรือแลกซื้อสินค้าพิเศษต่างๆ ได้ครับ”

กิจกรรมที่เคยเกรียวกราว คือเกมลายแทงหาของดีในชุมชน ลูกค้าดาวน์โหลดแผนที่เพื่อตามไปอุดหนุนของดีต่างๆ ทั้งอาหาร ขนม หรือบริการอื่นๆ เมื่อไปแต่ละที่ก็จะได้รอยปั๊มสะสมไว้แลกรับของพิเศษอื่นๆ ที่ร้านในชุมชนร่วมกันจัดทำขึ้นมา แม้ร้านเหล่านี้จะไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มพันธมิตร แต่ก็ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เจ้าของร้านมาช่วยอุดหนุนและช่วยโพรโมตเป็นการแลกเปลี่ยน ส่วนร้านค้าปลีกที่อยู่ใกล้ๆ สถานที่เหล่านั้นก็จะพลอยได้ยอดขายจากพวกเครื่องดื่ม หรือของที่ระลึกซึ่งเตรียมไว้แต่ต้น

“เวลามีโปรฟ้าผ่า โปรฟ้าแลบ หรืออีเวนต์พิเศษต่างๆ ที่เวียนจัดกันไปตามแต่ละร้านพันธมิตร เราก็จะแจ้งให้ลูกค้าทราบผ่านทางแฟนเพจหรือไลน์ส่วนกลางด้วยครับ ต้องขอบคุณร้านค้าทุกร้านและลูกค้าทุกท่านที่ร่วมกันทำให้ชุมชนมอพิพัฒน์-บัณฑิตของเราเข้มแข็ง แม้แต่เอ็มมาร์ตวันนี้ก็เป็นอีกหนึ่ง

พันธมิตรที่เข้ามาร่วมจัดรายการวันวาเลนไทน์ให้เรา ขอบคุณมากครับ”

เมื่อเขาเริ่มปรบมือนำ ผู้ชมทุกคนจึงปรบตาม ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ‘แฟนๆ’ ของโชฎึกกลุ่มใหญ่โพนทะนาในหน้าเพจกลางและในทวิตเตอร์ ว่าเอ็มมาร์ตคือปีศาจที่เข้ามาทำลายทุกอย่างในชุมชน รวมถึงโชเฮงที่เป็นขวัญใจของพวกเขาด้วย

ใช่แล้ว ไม่ใช่ลูกค้า แต่คือ *‘แฟนๆ’*

การตลาดแบบสาวกช่วยให้โชฎึกโดดเด่นมาตลอดช่วงสองปี นับแต่ร้านของเจ้าตัวเริ่มติดตลาด

จากภาพลักษณ์พ่อค้าแซ่บผู้ใจดีในวันนั้น ชายหนุ่มเด่อด่ำในสายตาของณิชาบูลและเพื่อนกลับสามารถสร้างเรื่องราวดึงลูกค้าเข้ามาผูกสัมพันธ์ด้วยเสมอ ตั้งแต่ปริศนาการตายของเจ้าของตึกรายเก่าที่ชื่อ คุณหันตรา แซ่ชิ้ง ครั้นเจ๊สร้อยเจ้าของร้านค้าปลีกรายหนึ่งในชุมชนเข้าร่วมพันธมิตร โชฎึกก็ปลุกกระแสใหม่เอาใจสายวาย กลายเป็นคู่จิ้นกับอิสรภาพลูกชายเจ้าสำอางของเจ๊สร้อย ณิชาบูลเคยเข้าไปดูในโลกโซเชียลพวกเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าหลักของร้านโชเฮงถึงกับเขียนแฟนฟิก วาดแฟนอาร์ต บางทีก็ทำสินค้าต่างๆ เป็นรูปสองหนุ่มมาให้โชฎึกและเจ๊สร้อยแจก กลายเป็นของพรีเมียมที่มีแต่คนอยากเก็บ ต้องตามซื้อของอื่นๆ เพื่อสะสมรอยปั๊มกันจ้าละหวั่น ชนิดที่เอ็มมาร์ตสาขามหาวิทยาลัยพิพัฒน์บัณฑิตได้แต่มองตาปริบ เพราะแม้แต่สแตนดีพรีเซนเตอร์ดาราดังที่นำมาตั้งหน้าร้านหรือในร้านก็ยังสู้ไม่ได้ แฮชแท็ก #โชอิส ยังดันให้ยูทูบเบอร์

หลายรายชวนทั้งคู่ทำคอนเทนต์ ซึ่งโชฎึกก็ร่วมเล่นบ้างในกรณีที่จะช่วยโพรโมตร้าน

หนุ่มหน้าหวานผู้คล่องทั้งพิธีกร แถมเริ่มมีรีวิวผลิตภัณฑ์เข้ามา ป้อนคำถามใหม่ว่า “อยากให้ปิ๊ะป๋าช่วยเล่าว่าถัดจากนี้จะมีโพรเจกต์อะไรที่น่าสนใจอีกบ้างฮะ”

“ก็เนื่องในวันวาเลนไทน์นะครับ--”

แค่พูดถึงตรงนี้ คนดูก็ “ฮิ้ว...!” กันอีกรอบ และไม่ว่าตั้งใจหรือไม่ ท่าก้มหน้าลงน้อยๆ ยกมือเกาหลังคอของโชฎึกนั้นน่าเอ็นดูอยู่ในที

คนน่าเอ็นดูตะปบแว่นหมับจนใครๆ พากันขำ เพราะนิ้วเผลอกระแทกถูกขาแว่นจนเกือบร่วงหลุดจากจมูกที่ไม่ค่อยมีสันค้ำ

“แหะ” เจ้าตัวขำแห้งๆ ให้ตัวเองแล้วว่าต่อ “โพรเจกต์พิเศษสำหรับหนึ่งเดือนต่อจากนี้ ก็จะเป็นเบเกอรีลิมิเต็ดที่จะขายเฉพาะร้านพันธมิตรในชุมชน มอพิพัฒน์บัณฑิตของเรานะครับ”

ใครบางคนส่งกล่องกระดาษสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีชมพูให้เจ้าตัว โชฎึกยกขึ้นแสดงให้เห็นลายพิมพ์บนฝารูปแฟนอาร์ตน่ารัก น่าประทับใจ

“กล่องกระดาษนี้ผลิตโดยร้านที่อยู่ในชุมชนของเราเองรูปนี้ก็มาจากน้องนักศึกษาในมอพิพัฒน์บัณฑิตนะครับ ส่วนตัวขนม--”

ทันทีที่เปิดกล่อง กลิ่นหอมหวานก็โชยออกมาชวน

น้ำลายสอ

โชฎึกจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ท่าทางนึกไม่ออก จึงเบี่ยงไมค์หลบเพื่อยื่นหน้าไปถามคนข้างๆ เสียงกระซิบถามลอดเข้าไมค์พอได้ยิน “มันเรียกว่าขนมอะไรนะน้องอิส”

เช่นเคย นั่นเรียกเสียงกรี๊ดและกลุ่มหัวใจพุ่งทะยานไม่หยุด

อิสรภาพหัวเราะ แนะนำใส่ไมค์ด้วยตัวเอง “เป็นไทยากิรูป ‘โชอิส’ ฮะ”

รูปที่ว่าคือการ์ตูนจิบิสองหนุ่มนั่งจับมือกันอยู่บนเก้าอี้สตูล ราวกับจำลองจากภาพปัจจุบันนี้เลย แม้แต่ณิชาบูลก็ยังห่อปากว่านี่ดูจะผ่านการวางแผนมาอย่างดี เธอมองภาพในไลฟ์สดซึ่งมีหัวใจพุ่งมากขึ้นไปอีก

“ถ้าใครเคยติดใจขนมป๊ะป๋าเอกซ์คลูซิฟมาแล้ว ต้องไม่พลาดไทยากิ วาเลนไทน์เซตนี้นะฮะ เพราะมีรูปอิสเป็นครั้งแรกไม่ช่าย...” คนพูดหัวเราะเขินชวนให้ยิ้มขำ “เพราะคนผลิตเป็นเจ้าเดียวกับขนมเซตก่อนๆ รสชาติถูกใจแน่นอน มีหลายไส้ด้วยใช่มั้ยฮะป๊ะป๋า”

“ใช่ครับ...อันนี้ไส้อะไรนะ” โชฎึกแสร้งฉีกขนมตามรอยต่อระหว่างตัวการ์ตูนทั้งสอง เล่นเอาคนดูทำเสียงตกใจ ต่อเมื่อเจ้าตัวยกการ์ตูนรูปตัวเองให้อิสรภาพ และเก็บรูปของอีกฝ่ายไว้ จ้องกันก่อนงับเข้าให้ เสียงหวีดร้องรอบๆ ก็ลั่นขึ้นอีก

“ไส้เผือกฮะป๊ะป๋า”

โชฎึกเคี้ยวพลางพูดต่อ “ขนมเซตพิเศษนี้เราทำใหม่ทุกวัน

แต่ละวันมีจำนวนจำกัดนะครับ”

“มีแผนจะขยายคาเฟ่ขนมเพิ่มมั้ยคะ” หนึ่งในกลุ่มคนดูตะโกนถามเข้ามา

โชฎึกส่ายหน้ายิ้ม “ยังไม่มีครับ”

“ว้า อยากนั่งใกล้ๆ พี่โชนานๆ”

“รออีกแป๊บนึงอาจจะมีก็ได้เนอะ” อิสรภาพพูดอย่างนึกสนุกขึ้นมา ก่อนวกกลับเข้าเรื่อง “แล้วนอกจากไทยากิ เราก็ยังมีพันธมิตรของกินมาเพิ่มใหม่ด้วยใช่มั้ยฮะ”

“เชิญเขามาแนะนำตัวเลยดีมั้ย” โชฎึกรับลูกได้ดี

อิสรภาพจึงผายมือ “ขอเชิญป้าแกละข้าวเหนียวหมูปิ้งกับยันอ่องน้ำเต้าหู้ฮะ”

ข้าวตอกยกเก้าอี้สตูลเพิ่มให้สองตัว ขณะที่แขกสองรายใหม่ก้าวเข้ามาในวงพร้อมยกมือไหว้ทุกคนอย่างที่เตรียมกันไว้ ป้าแกละคือหญิงร่างผอม ผมดัดหยิกย้อมสีดำเข้ม เมื่อยิ้มเผล่ปรากฏว่าฟันแกเรียงเป๋ไปมา ส่วนยันอ่องเป็นหนุ่มเมียนมารูปร่างไม่สูงนัก ค่อนข้างเจ้าเนื้อ และมีบุคลิกอย่างผู้ที่น่าจะกลายเป็นเจ้าของกิจการใหญ่ได้ในอนาคต ทั้งสองสวมผ้ากันเปื้อนสีเหลืองปักโลโก้เอ็มมาร์ตตามที่ลดายุขอร้องแต่ต้น

หลังเสียงปรบมือเงียบลง อิสรภาพก็พูดต่อ “เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีใครในที่นี้ที่ไม่เคยได้ชิมข้าวเหนียวหมูปิ้งกับน้ำเต้าหู้ของป้าแกละกับพี่ยันอ่องนะฮะ ทีนี้เรามาขอสัมภาษณ์กันสักนิดดีกว่า รู้สึกยังไงบ้างฮะที่ตอนนี้พ่อค้า แม่ค้าแผงลอยเล็กๆ ก็มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของพันธมิตรร้านค้าได้แล้ว”

ไมค์ถูกยื่นให้ป้าแกละ หญิงแก่ถอยหนีเหมือนกลัว รอยยิ้มเจื่อนลงเล็กน้อยเมื่ออิสรภาพพยายามพยักพเยิดให้พูดอะไรเสียหน่อย

“ดะ...ดีใจจ้า” ว่าแค่นั้นแล้วป้าเหมือนจะไม่ไหว ไมค์จึงถูกเลื่อนต่อให้ชายข้างๆ แทน

ยันอ่องรับไมค์ไว้มั่นคง สายตามุ่งมาด

“โผว่า นี่เปโอกาสดีของเราฮะ” คำไทยไม่ชัดไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับเจ้าตัว น้ำเสียงหนักแน่นมั่นใจ “ยาอ่องกะป้าแกละยอดขายโละลงมาพักใหญ่ต้าแต่เอมาร์ตเอาข้าเหนียหมูปี๊กะน้าต้าหู้มาขาย--”

แค่ได้ยินเท่านั้น รอยยิ้มของลดายุก็กระตุกเจื่อนยิ่งกว่าป้าแกละ หันมามองณิชาบูลด้วยสายตา *นี่ไม่ได้อยู่ในสคริปต์ที่เราให้ไว้!*

ณิชาบูลก็หน้าเสียเช่นกัน แต่ก่อนที่เธอและหัวหน้าจะทันแก้สถานการณ์ อะไรบางอย่างก็ถูกโยนเข้ามากลางกลุ่มคนที่ยืนเป็นวงล้อมกันอยู่ เสียงโป้งป้างพร้อมกลิ่นเหม็นไหม้ทำให้ใครต่อใครร้องวี้ดว้ายแล้ววิ่งกระจายกะทันหัน หลายคนหกล้มถูกเหยียบ อีกหลายคนพ้นจากวงได้ก็นั่งยองๆ ใช้มือสองข้างอุดหูด้วยความตกใจ รวมถึงณิชาบูล เพื่อนร่วมงานทั้งสอง โชฎึกอิสรภาพ และแขกอีกสองราย ความชุลมุนพักใหญ่ก่อเสียงร้องไห้ขึ้นมาแทน

ต่อเมื่อเสียงโป้งป้างนั้นจบลงพร้อมๆ กับการเคลื่อนไหวของคนทั้งหมด ณิชาบูลจึงหันหาที่มาของเสียง เมื่อนั้นทั้ง

สายตาเธอและกล้องเฟซบุ๊กไลฟ์จับภาพได้ที่เศษซากประทัดซึ่งกระจัดกระจายอยู่บนพื้นคอนกรีต

◎

“เป็งไปได้ยังไงว่าไม่มีใครเห็งตัวการโยงปะทักนั่งเลย สักคน” คนพูดเป็นชายสูงวัยร่างใหญ่ หัวล้านเลี่ยน เส้นผมใหม่ที่ผุดขึ้นเป็นตอสั้นๆ หร็อมแหร็มล้วนเป็นสีเงินทั้งที่วัยยังไม่น่ามากขนาดนั้น บนหนังศีรษะเองก็เริ่มมีกระเป็นวงสีน้ำตาลกระจายทั่ว หน้าตาดุดันเอาเรื่อง เสียงพูดค่อนข้างโฮกฮาก

“ไม่มีจริงๆ ครับเฮียฮะ” โชฎึกซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวติดกันบอกสมาชิกพันธมิตรรายดังกล่าว “ร้านผมอยู่ในซอย แต่ก็ไม่ลึกมาก บางทีคนที่จุดประทัดนั่นอาจจะโยนจากหน้าปากซอยเข้ามาก็ได้”

“มันจะทำทำไม ป้าตกใจแทบจะหัวใจวาย” ป้าแกละที่นั่งอยู่ติดกับโชฎึกอีกข้างหนึ่งยังไม่วายลูบอกเหี่ยว

ขณะเดียวกัน หญิงที่นั่งติดกับเฮียฮะยังยิ้มละไมบนใบหน้าดุจพระโพธิสัตว์ แม้เสียงพูดก็กังวานใสชัด “คนเราไม่มีใครไม่อยากดี ที่ทางนั้นทำนี่อาจเพราะไม่พอใจ แล้วคนที่ทำให้เขาต้องใจร้ายคือใครล่ะ ถ้าไม่ใช่ยันอ่อง” ปลายคางแหลมของเจ้าตัวพยักพเยิดไปยังหนุ่มเจ้าของร้านน้ำเต้าหู้ชาวเมียนมาที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของป้าแกละ

“แต่โผพูดความจีนะเจ๊สร้อย เรื่อที่น้องคุณชัยให้พูดนั่น

ตาหาก โกหก!"

"ทำอะไรต้องใช้หัวคิด" เจ้าของเสียงใสและใบหน้าอมยิ้ม ยกนิ้วขึ้นเคาะขมับ พูดต่อด้วยประโยคคล้องจอง และจงใจวรรค อย่างคำคม "จะโฆษณาผ่านช่องทางเขา เราไม่ควรว่าร้ายเขาซะเอง งานนี้น่าจะไม่ใช่ใคร เอ็มมาร์ตนั่นแหละจุดประทัดตะไลเอง ว่ามั้ยคะ คุณชัย"

คำถามถูกโยนกลับมาที่พี่ชายของณิชาบูลผู้เป็นเจ้าของร้านมีชัย ซึ่งเป็นสถานที่ที่คนทั้งหมดกำลังใช้นั่งหารือกันด้วยเรื่องที่เกิดขึ้น

เวลานี้ณฤชัยปิดร้านแล้ว เขาให้สมาชิกพันธมิตรร้านค้าทั้งหมดมาใช้พื้นที่ชุมนุมกันด้านหลังร้าน ที่จริงบริเวณนี้เป็นโถงกลางบ้านไม่กว้างนัก มีโซฟาเก่าแก่ชิดผนังสองด้าน มุมหนึ่งคือตั้งสินค้าเรียงสูงสำหรับลำเลียงไปเติมหน้าร้านได้สะดวก อีกฝั่งเป็นบันไดทอดสู่ชั้นสอง ข้างบันไดคือประตูเปิดเข้าห้องน้ำห้องครัว ที่ห่างออกไปมากที่สุดคือประตูเล็กสำหรับเข้าบ้านโดยไม่ต้องเดินผ่านหน้าร้าน เมื่อมีการประชุมเช่นนี้ เจ้าของสถานที่ยกเก้าอี้พลาสติกมาเสริม หันเข้าหากันเป็นวงกลม

เวลาประชุมมักถูกจัดช่วงค่ำ เพื่อไม่ให้กระทบกับการทำงานของทุกร้าน ร้านที่มีผู้ช่วยอาจเปิดขายต่อไปได้อีกสักพัก ขณะที่ร้านซึ่งมีผู้ดำเนินการแค่คนเดียวอย่างโชฎึก ต้องปิดร้านเร็วหน่อยเพื่อมาเข้าร่วม ด้วยเหตุนี้ ถ้าไม่มีเรื่องจำเป็นจริงๆ พันธมิตรที่หน้าฉากดูกลมเกลียวขมีขมัน หลังฉากจึงกลับไม่อยากให้ความร่วมมือกันเท่าไร การประชุมรายเดือนมักถูก

เลื่อนแล้วเลื่อนอีก นอกจากโชฎึกและเจ๊สร้อยที่เป็นตัวตั้งตัวตีสมาชิกรายอื่นต่างมีเหตุผลที่จะขอไม่เข้าร่วม หรือขอให้เลื่อนการประชุมออกไปก่อนตลอด

สถานที่ที่ใช้ประชุมก็เช่นกัน ตามข้อตกลงนั้น การประชุมจะจัดเวียนไปในแต่ละร้านสมาชิก แต่เอาเข้าจริงไม่ค่อยมีใครอยากให้ 'คู่แข่ง' เข้าไปเห็นหลังบ้านของตัวเอง จึงมีแค่โชฎึกที่สละพื้นที่หลังร้านให้ใช้ แต่ก็ไม่สะดวกนักเนื่องจากค่อนข้างคับแคบ

วันนี้ อาจเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นช่วงสายค่อนข้างส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของพันธมิตร รวมถึงงานในหน้าที่ของน้องสาว ณฤชัยจึงกุลีกุจอให้มาจัดที่บ้านตัวเอง แถมเมื่อทุกคนค่อยๆ โผล่เข้ามา เจ้าตัวยังถึงกับยิ้มแย้มโล่งใจที่ได้พบหน้าคู่ต่อสู้อีกด้วย

พี่ชายณิชาบูลยังสวมเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้น อวดผิวขาวเต่งซึ่งมีลายสักรุงรังตามแขนขา อาศัยที่คาดผมแบบขดลวดสีดำตรึงเส้นผมไม่ให้ร่วงปรกหน้า สีหน้าไม่สู้ดีนักระหว่างปริปากและขณะปริปาก สายตาก็ยังล่อกแล่กกวาดไปรอบตัว

"มะ...ไม่มีใครคิดว่าเป็นเรื่องลี้ลับ...ใช่มั้ย"

"หมายความว่าอะราย" เฮียฮะทำหน้าเบ้ราวจะบอกว่านั่นช่างเป็นความคิดที่ไร้สาระ

"จริงๆ นะ เดี๋ยวนี้น่ะ ไม่มีใครรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ กันบ้างเลยเหรอ"

"ฮึ!" ทุกรายในที่ประชุมส่ายหน้า

เจ้าของสถานที่จึงก้มหน้าพึมพำ “หรือว่าโดนทำของใส่!”

“ถ้าร้านนี้ไม่สะดวกให้ใช้ คุณก็พูดกับพวกเราได้ตรงๆ ไม่จำเป็นต้องทำเหมือน...” คำเคล้ารอยยิ้มหยุดลงแค่นั้น ดวงตาอันมีประกายวับตรงข้ามกับรอยยิ้มฉาบหน้าของเจ๊สร้อยกวาดไปสบตาโชฎึกพอดี ชายหนุ่มส่งสัญญาณขอร้องว่าอย่าเพิ่งทะเลาะกันเลย

ด้วยเหตุนี้ หญิงผู้มีอาวุโสกว่าจึงถอนหายใจบางๆ อย่างดูทรงภูมิ ยกนิ้วทัดผมซอยสั้นที่ใบหู ถึงกระนั้นอาการปรายตากลับสู่ณฤชัยก็ยังมีแววอิดหนา

ก็ไม่แปลก

ก่อนหน้าที่ร้านของเจ๊สร้อยจะกลับมาเฟื่องฟูได้อย่างนี้ แกเป็นผู้ประกอบการร้านชำอีกรายที่ถูกณฤชัยบดขยี้ด้วยวิธีสกปรกนานาจนแทบเอาตัวไม่รอด -- วิธีเดียวกับที่โชฎึกเคยเจอมานั่นแหละ! ทั้งการใส่ร้ายป้ายสีจนลูกค้าเอาไปลือและไม่เข้าซื้อ ทั้งกุเรื่องให้ยี่ปั๊วเข้าใจว่าเจ๊สร้อยเครดิตไม่ดีจนไม่ยอมขายให้ ถ้าไม่เพราะโชฎึกเป็นคนเจรจาขอไว้ และ *ใช่* การเป็นพันธมิตรจะได้ผลประโยชน์ต่างๆ ด้วย ให้ตายเจ๊สร้อยก็คงไม่มีทางมานั่งร่วมโต๊ะกับณฤชัย ปล่อยให้ตัวเองเสี่ยงจะแสดงท่าทาง ‘ไม่ดี’ ออกมาแน่ๆ

ไม่ใช่แค่เจ๊สร้อย ร้านค้าย่านนี้ต่างก็โดนพี่ชายณิชาบูลทำฤทธิ์ด้วยกันทั้งนั้น หลายร้านมีอันอยู่ไม่ยืด ต้องปิดตัวโดยยังไม่รู้ว่าอะไรหรือใครเป็นต้นเหตุ ทั้งที่จริงทำเลของร้านมีชัยนั้นดีที่สุดในย่าน ตั้งอยู่หน้าประตูเข้ามหาวิทยาลัยพิพัฒน์บัณฑิต

ตัวร้านใหญ่ ขายของเยอะ แถมยังตกแต่งอย่างดีไม่แพ้ร้านสะดวกซื้อด้วย

ก่อนหน้าที่โชฎึกจะย้ายมาอยู่ อีกฝั่งหนึ่งของประตูมหาวิทยาลัยมีร้านค้าค่อนข้างใหญ่อีกร้าน แต่สุดท้ายก็ปิดไป ใครๆ ต่างคิดว่าณฤชัยย่ามใจ จนผลปรากฏว่า ผู้ที่เข้าเช้งอาคารนั้นต่อคือยักษ์ใหญ่อย่างเอ็มมาร์ต เพิ่งไม่นานนี้เองที่ใครๆ พบว่า เจ้าตัวมีเหตุผลลึกลงไปกว่านั้น...

“ผีสังไม่มีหรอกน่า!” เฮียฮะเป็นฝ่ายบอกปัดอย่างรำคาญใจ “แล้วผีมังก็ไม่น่ากลัวเท่าคง คงสิจะทำให้อั๊วขายไหม่ล่าย!”

“หมายความว่ายังไงคะ” เจ๊สร้อยถามลอยๆ จงใจละคำเรียก ‘เฮีย’ อย่างที่มักทำกับคนที่แกรู้สึกว่าไม่น่าเคารพ

เจ๊สร้อยเป็นหญิงผิวขาวผ่อง เสื้อผ้าก็เอี่ยมอ่องสะอ้าน เส้นผมย้อมสีน้ำตาลเข้มซอยสั้นจัดทรงอย่างงาม บุคลิกก็ติดความเป็นผู้ดี คอยาวเชิดระหงเสมอ เรียกว่าความดูดีของอิสรภาพผู้เป็นลูกชายนั้นได้รับการถ่ายทอดทั้งจากพันธุกรรมและการอบรมเลี้ยงดูของเจ๊ไปทุกกระเบียดนิ้ว

ตรงข้ามกับเฮียฮะซึ่งสวมเสื้อผ้าเก่าโทรม ไม่ใช่แค่ตะเข็บลุ่ย ทว่าบางช่วงแทบจะขาดเป็นรู ถึงกระนั้นผู้สวมก็ยังไม่รู้สึกรู้สา แถมปลดกระดุมอ้าให้อกเหี่ยวและพุงกลมยื่นออกมาชัดแจ้ง

เฮียฮะยกฝ่ามือใหญ่ขึ้นถูศีรษะล้านของตัวเอง ย่นหน้าเหมือนลำบากใจที่จะพูด

แต่ถึงที่สุด คนอย่างรายนี้มักไม่เคยออมคำพูด “ก็ตองนี้เอ็มมาร์กมังเริ่มจับตาพวกเรา พวกลื้อคิกว่ามังมาทำเป็นญากดี

นี่คือจริงใจเหรอ วันนี้เกิกเรื่องขึ้งพอดีตองที่ไอ้ยันอ่องไปว่าร้ายมัง นี่อากเป็นสัญญางเตืองจากมังก็ได้”

“เตือนอาระ” คนถูกพาดพิงซัก

“เอ้า!” เฮียฮะเสียงสูง “ลื้ออย่าลืมซีวะ พวกเราเนี่ยทำให้เอ็มมาร์กสาขานี้ยอกขายไม่โตไม่ใช่เหรอ วังก่องก็มีสกู๊ปที่ใครส่งมาในไลน์นั่งน่ะ คิกดูสิว่าถ้ามันเอาจริงขึ้นมาจะเกิกอะไรขึ้ง”

ณฤชัยเบิกตาโต “หรือมันจะเล่นของ!”

“อั๊วหมายถึงว่า ถ้ามังจะกู้ยอกขาย มังก็อากจะใช้วิธีขักขาร้างเล็กๆ แถวนี้ทีละร้าง ให้ลูกค้ารอบๆ ร้างไปซื้อมังแทน แน่นอนละว่าร้างอย่างอาโชคงไม่โดน ร้างลื้อภาพลักษณ์ไม่เหมืองร้างทั่วไป อั๊วไม่รู้นะว่าลื้อทำยังไงให้ต่างจากพวกเรา หรือมาฟังเรื่องจากที่นี่แล้วไปทำตัวให้เด่นขึ้งมารึเปล่า--”

“เดี๋ยวค่ะๆ” เจ๊สร้อยหันขวับทันควัน มุมปากยังมีรอยยิ้มทว่าดวงตาวิบวับขึ้น “นั่นกำลังจะหาว่าน้องโชเขามาสร้างพันธมิตรเพื่อล้วงความลับเรารึไง ก่อนพูดอะไรต้องคิดดีๆ นี่เขาช่วยพวกเรามาตลอด”

“อั๊วก็ไม่ได้จะพูกว่าอย่างน้าน...”

“ปากว่าไม่พูด แต่ปูดแหม็บๆ”

“ก็มันจริงมั้ยล่ะ ร้านอาโชมีของตั้งหลายอย่างที่ร้านเราไม่มี อย่างพวกขนมเมืองนอก--”

“อย่าเถียงกันน่า” ป้าแกละพยายามยกมือปราม

ทว่าเจ๊สร้อยยกมือบอก “แผงลอยหยุดก่อนนะคะ”

“อ้าว!” ยันอ่องพลอยเดือดร้อน “แผลอยมันยังไงวะ”

ระหว่างที่คนอื่นเริ่มมะรุมมะตุ้ม โชฎึกผู้เป็นเจ้าของเรื่องกลับก้มหน้ากดโทรศัพท์มือถือง่วน ไม่ช้าเสียงออดก็ดัง

เจ้าของบ้านสะดุ้ง “แหก!”

“ยายบูลกลับมาแล้วมั้งนั่น” ป้าแกละคาดเดา

ณฤชัยจึงลุกขึ้นแหยงๆ ก่อนจะก้าวไปยังไม่วายหันบอก “ปะ...ป้าเดินไปด้วยกันสิ”

“เฮ่ย! บ้านแก!”

พี่ชายณิชาบูลทำหน้าเบ้ ตัวส่ายไปมาอย่างขัดใจเต็มแก่

โชฎึกจึงว่า “ผมเองครับ”

“ดีๆ!” เจ้าของบ้านเผยยิ้มกว้าง พลางรอให้แขกก้าวนำไปยังประตูก่อน ประตูบ้านนี้ไม่มีช่องตาแมว ชายหนุ่มจึงร้องถาม

“ใครครับ”

เสียงจากอีกฝั่งประตูตอบว่า “เอ็มมาร์ตส่งของครับ”

“ว้าย...ผี!” ณฤชัยโดดเกาะแขนคนข้างๆ “ที่นี่ใครมันจะสั่งของ!”

โชฎึกไม่ว่าอะไร ขยับตัวออกจากการเกาะกุมแล้วหมุนลูกบิดเปิดเอง

ผู้รออยู่ด้านนอกคือเด็กหนุ่มในชุดฟอร์มสีเหลืองโดดเด่นอันเป็นสัญลักษณ์ของเอ็มมาร์ต

“คุณโช--” คำอ่านตะกุกตะกัก น่าจะเพราะเป็นคำค่อนข้างยาก

เจ้าของชื่อรีบบอก “โช-ดึก ครับ ผมสั่งซื้อเอง”

คนที่นั่งล้อมวงอยู่ด้านหลังจึงได้แต่มองหน้ากันเหมือนเป็นเรื่องพิศวง

เมื่อเขาหิ้วถุงพลาสติกจากพนักงานรายนั้นกลับมานั่งพร้อมณฤชัย เจ้สร้อยก็ออกปากถาม “ทำไมน้องโชจะต้องสั่งซื้ออะไรจากเอ็มมาร์ตด้วยล่ะลูก”

คนสั่งซื้อดึงขนมกรุบกรอบซองหนึ่งออกมาแสดง “นี่เป็นขนมนำเข้าแบบที่เฮียฮะพูดถึงใช่มั้ยครับ”

อีกฝ่ายอ้าปากอึกอัก “ชะ...ใช่ ทำไม...”

“งั้นเฮียก็สบายใจได้ เพราะเอ็มมาร์ตไม่ได้ขายแค่ของที่เฮียขาย แล้วก็ไม่ได้มีแค่ข้าวเหนียวหมูปิ้งหรือน้ำเต้าหู้ด้วย แต่ตอนนี้นี่คือของที่เขาเพิ่งเอามาเพิ่มครับ ขนมจากนอกแบบในร้านของผมเอง”

เสียงถกเถียงที่ดังอยู่แต่แรกจึงมีอันเงียบลงโดยปริยาย

โชฏึกกวาดตามองทุกคนด้วยรอยยิ้ม ก่อนพูดต่อไป “ผมย้ำเหมือนเดิมนะครับ เราเป็นแค่คู่แข่งตัวเล็กๆ ของเขา ทางเดียวที่จะสู้กับรายใหญ่ได้ คือต้องพยายามรวมพลังกัน ศัตรูของศัตรูคือมิตร”

คำท้าย คนพูดกวาดสายตาไปยังเจ้าของสถานที่

ณฤชัยลอยหน้าเมินไปทางอื่น ดวงตาสว่างพลางชูนิ้วขึ้นเหมือนเพิ่งนึกได้

“ใช่แล้ว ต้องใช้หมอผี...!”